

нъ онъ непрѣмна, съ надѣжда, че Руссіѣ ще г' освободи единъ день, а най паче защото имаше прѣписки съ нѣкой си въ Одессѣ обитающіи Българи, които бѣше испратилъ списъкъ съ доказателства на вся своя подвиги въ русскія съ Турціѣ походи въ лѣто 1812. и 1828. Нѣ оста си бѣднѣй съ пустѣ надѣждѣ, и отчаянѣ подѣ таково мѣчнѣтѣско угнѣтѣніе! Капетанъ Г. С. Мамарчовъ буюклу великодушно скончи свой скѣпоцѣнный за Българи животъ на островъ Самоу въ лѣто 1846. ч. въ шестидесятогодишнѣй си възраст.

Негова съпруга живѣе и днесъ въ най голѣмѣж усѣждѣнѣ съ четири бѣднѣ сирачета. Тя ходи въ Руссіѣ и дава прошеніе, за да и ся помогни нѣщичко на бѣднѣя сирачета отъ русскіе милостиво правитѣлство; нѣ нищо не получи, и така ся вѣрна на задѣ по бѣдна и по угорчена. Понеже изгуби и самаѣ надѣждѣ, коѣ отъ тамо имаше. Жално е за насъ Българи, да глѣдамы такovy примѣри отъ Руссіѣ, на коѣ взорѣ и надѣждѣ цѣль Българскій народъ полага, аки на единородны си и единовѣрны си братія! Познато е вѣкы на цѣль свѣтъ, че Българи найголѣмо съчувствіе и приврзанность имѣтъ на Руссіѣ, и то не за друго що, какъ то мысли западна Европа и нейны пѣтѣшественници по Българіѣ, нѣ само ради единовѣрїя и единородїя, съѣжи, кто никакво противно обстоятелство не може разруши! Нагонъ сродства е почти равносилѣнъ съ естественнѣй нагонъ.

Нека всякѣй сега сравни съ вышейзложенная онова, що е писалъ Г. Сурпїен Робертъ за търновскій случай въ лѣто 1834. и 1835., и да види колко е далѣчъ господство му отъ историчьскѣ истинѣ! Отъ това можемы да заключимы свободно слѣдѣное: Ако днешни просвѣщенни европейски писатели, и академичьски професори, при живы еще свидѣтели, пишѣтъ такыя лѣжи, кто прѣдстаѣвѣтъ съ краснозрѣчливѣ си слоѣ мїру за историчьска истинна събитїя, какво ли сѣ убо писали Византїйски Римогръци историци въ стараврѣмена за Българская събитїя, кои сѣ имали непримиримѣ